

DABO
EVM DO-
MINO,
&c.
S. Theod.

Primus
ibid.

Glossa in-
terlinearis

Lyran.

Glossa in-
ciso addi-
distis.

ss. Basilius
& Benedi-
ctus, quid
senzienti.

S. Bernard.

Conc. Tri-
deut.
Liberos non
posse cogi à
parentibus
ad religio-
sam profes-
sionem.

179 Commentarij in Lib. I. Regum.

180 DABO
EVM DO-
MINO,
&c.
Non voto.

stanta sunt, quanto magis minime auferenda? A S. verò Theodoret, itē in Comm. hoc, Non ha- bens nece*statem*, interpretatur pro eo quod est, qui est sui iuris, nec est in domini potestate. Primas autem Vicensis Episcopus, Nam qui statuit in corde suo firmas, Firmus ille statuit, cuius filia voluntas firmauerit voluntatem. Non habens necessitatem. Hinc cognoscitur illum potestatem habere filie, de quo dixit, potestatem autem habens sua voluntatis. Sed & Glossa interlinearis illum in corde suo firmū statuere exponit, cuius virgo statuerit continere. Postrem dicitur Lyran. illum necessitatem nō habere intelligit, qui virginem suam nuptucentem nō perspicit, nec de illius lapī verecundari veretur. Non fuit igitur votis parētūm Apostolus, nisi in idem filiorum quoque voluntas consentiat. Nec magis virget petita ex rebus Ecclesiastici autoritas, quā sic explicat Glossa in caput, addiditis: intel- ligas hac tria capitula de illis, qui post *statem* adultam consenſum accommodarunt. Quā interpretationem complures Ecclesiastici Canones confirmant. c. cū finis. 14. de regularibus, quod est Cœlestini 3. & cap. 10. illud autem. 20. q. 1. quod est Marcelli. Quod attinet ad clarissimos Monachorum institutores Basiliūm, & Be- nedictūm, neuter illico oblatū in familiam adscribit: sed emittendā tempus professionis in il- lam *statem* referit, qua rationis composiſtyrunculus de se statuat, ac vltro, si ita visum fuerit, in sacram militiam det nonem. Quā quidem quo magis vera apparet, proferat & quæ S. Ber- nardus olim ad Robertum Monachum scripsit de voto parentum, vt illa superioribus rāquam pro commentario sint. Videant, inquit, & iudi- cent (nam ille parentū votum excusatione prætexens, Cisterciūm reliquerat, in quo seipsum voto deuinixerat, vt Cluniacum se recipere, cui à prima infanta oblatū à parētibus ferbatur) quid potius stare debuerit: An votum patris de filio, an filij de seipso, præsertim cū filii ali- quid maius deuocuerit. Videat & famulus tuus Legislator noster Benedictus, quid regularius fuerit: utrum quod factum est de infantulo ne- sciente ipso, an quod ipse per se postmodum sciens & prudens fecit, cū iam *statem* haberet vt de se loqueretur. Quanquam dubium non sit promissum illum fuisse non donatum (hoc oro vt lector adiuretas, pars namque maxima parentum cū suos liberos voulent, eo modo sua vota nuncupant, non autem infantulum adhuc per *statem* minimē idoneum, aut forte etiam nec natum solemnibus formulis tradunt) nec enim petitio quam regula præcipit, pro eo facta fuit à parentibus: nec manus illius cum ipsa petitione inuoluta palla altaris, vt sic offerretur coram testibus. Et iterum: Quid de parentis voto sollici- tū es, negligens mī: cibū ex ore tuo non illius habeas iudicari, tuorū non illius vota labiorum exigendū sis: Concilium autem Trid. sess. 2. 4. de Reg. cap. 18. omnes ad professionem religio- sam adientes anathematē damnavit, & statuit virginum in voto suscipiendo voluntatem de- bēre esse liberissimam. Et sequenti capite, vi aut metu coactis, si probari posset, refiliendi licentia indulget. Nec puto parentes vlos ab hac legē possesse tamē voti religione se obstricatos esse clamarent. Neque enim quisquam quicquā præterea voulere potest, quā quod habet in ma- nu ac potestate sua: At vero filiorum nemo vo- lūtatem possidet, nec potest illorum arbitrium in quam voleret partem infletere. Votum autem arbitrij res est, tantumque ab arbitrio pēdet, vt si illud defuerit, licet verba solennia lingua pro- tulerit, votiu sponſio esse nequeat. Tametsi enim parentes spondendi ius aliquod pro filiis ex se habeant, quicquid tamen eiusmodi spo- ponderint non ante ratum esse oportet, quā filij confirmarint: cū non alter Ecclesia, quia in ter- ris Dei vices obtinet, admittere statuerit, quā si filij suopte ingenio ac voluntate vltro seipſos offerant. Nec, vt opinor, quisquam dixerit eo pacto Ecclesiam parētes suo iure temere priuare: docet enim potius id nūquam corundem po- testati fuisse permisum. Nā quod nec talis voti obligatio quicquam habeat cū seruitute com- mune, ex eo manifeste patet: quoniam esti li- bertatem pater filio eripere potuerit, nō potue- rit tamen filio, nec parentes, nec dominus matri- monium imperare: nec in iurū. Seruitus enim consenſum non exigit: at exigit matrimonium, non coſenſum modo, sed etiam inter coniuges mutuum amorem. Monastica autem professio nuptiā quādam sunt, & religiosa vita celeste connubium, quo cū Deo ēterno fœdere copula- lamur. Qui igitur fieri potest, vt alieno animo atq; aucta voluntate alterius voto cōtrahatur? At iam queritur, vtrumnam filii, tametsi pa- terni voti reus non habeatur, tamen ad imple- dum cogi imperio possit: Et quidem Vermilius quid sentire palam exposuit: qui quanquam de votis nostris, à quibus abhorrebant, loqui mini- mē credendum est, videtur tamen generalem quandam de patria potestate tulisse sententiam. Bartholomeus autem Medina, cū primū asserisset patre, qui Deo spondonteret se filium oblatūram, ad præstandūm obligari, potesta docet filium non ex vinculo voti teneri, sed tantū ex obedientia. Lessius verò tametsi contrarium proberet, vltimo tamen addidit: Est adhuc c. (id est religiose vita professionis) possit filium obli- gare præcepto patre, non tamen voto. At nos, neque voto, neque imperio posse credimus. Num igitur parētibus obediendum non est, per quidem vt Apostolus præcipit ad Coloss. 3. per omnia: Abst. vt ego aliter sentiam. Verū D. Thomas Thomas 2.2. q. 104. art. 5. imperātem, siue quo- cunque tandem titulo alius præcipientem, cum rei aliquius motore conferens, ostendit dupli- ratione utique ab effectu impeditu posse. Motorem quidem, si vis potentior id, in quod nitit, defigat, quemadmodum si quis, vt est in prouerbio, clauam Herculi eripere tentet: aut certe, cū vires suppetat, eo modo mouere ve- lit, quo moneri non potest, vt si quis saxum solo defixum non humo attollere certet, sed deice- re, quod fieri non potest, cū illud in fundum locum occupet. Ad eūdem etiam modum impe- rans operam ludet, ac bruto fulmino tonabit, si quod superior potest liberū esse iussit, im- perio coērēat: aut in ea imperium exercere vo- lucerit, quæ suę iurisdictioni attributa non sunt.

Medina in
D. Thomā
1.2. q. 90.
art. 4.

Lessius de
iustit. & giu-
re 1. 2. de
voto c. 4. o.
dubit. ro.
Non impe-
rio.

D. Thomas
2.2. q. 104.
art. 4.

Duplicitera-
tione cōcessio
potestus im-
pediri potest.